

Sao tôi lại có duyên với những người mà tôi đã quen thân!

Chỉ cần thuyển nhàn mang theo hân năm mồi ngói, mọt nĩa là đàn bà và con nít, ra khỏi hai ngày thì gặp bão. Chúng tôi may mắn được một chiếc tàu chuyên chở du khách của Na Uy trên đường tới Nhật sang Singapore cuối tuần. Hai ngày sống trên tàu chúng tôi có cảm giác như đang trôi trên mặt thiên đường. Tất cả đều được tận tình hời hợt chăm sóc. Chúng tôi cảm thấy vui vẻ mà ngỡ vớ a xót xa khi nhìn ra thế gian này vẫn còn có đầy rẫy tình người. Họ là những kẻ xa lạ, không cùng màu da, màu tóc, không cùng ngôn ngữ, mà lòng thông cảm yêu thương họ đã dành cho chúng tôi nhìn lao biết đến đâu. Trong lúc những "người anh em" cùng một nhà thì lại hành hạ đui xô chúng tôi đến bất cứ đâu cùng đi phôi đành lòng bỏ nấc mà đi. Với ân tình đó chúng tôi chọn Việt Nam quê hương là quê hương thì hai đứa gặp gỡ gặp gỡ còn lại cả mình và vun đắp tình yêu lại cho một đứa con nhỏ.

Sau gần một năm trôi đi, gia đình chúng tôi được đi đến nhấc. Khi bước đoàn thể thì những mọt bầy nai vàng ngó ngác bước xuống phi trường Oslo, được những người đón tiếp, trong đó lại có cả mấy ông nhà báo và đài truyền hình nhà nước phỏng vấn, quay phim. Gần nhà quê, nên tôi cũng chẳng biết họ quay phim để làm cái gì. Trúng khi về nhà, chúng tôi còn được mời vào một nhà hàng Tàu, và tha hồ gọi bất cứ thức ăn nào mình thích.

Đến khi bước vào ngôi nhà, được bà trưởng phòng xã hời trao cho một chùm chìa khóa, đến đi một vòng xem phòng ốc đã được trang trí xong rồi thì, cái bếp và cả cái tủ lạnh có sẵn đầy đủ thức ăn nước uống, một cái TV màu. Mọi thứ đều mới tinh. Sáu đứa con và hai đứa cháu họ của tôi thì ngồi mân mê mấy cái bàn học, và mấy cái ba lô có đầy đủ sách vở trong đó. Trúng khi ra về bà giới thiệu chúng tôi một cô nhân viên của bà, và một cô giáo là người hướng dẫn chúng tôi xây dựng một thì nghỉ trong nhà, và một ngày sau đến đưa gia đình chúng tôi đi mua sắm, khám bệnh, làm răng, còn cô giáo thì được trách lo việc hành cho mấy đứa nhỏ. Khi tất cả về, tôi nằm dài dưới sàn nhà và chợt khám phá ra rằng mình quả là may mắn được đến đến nhấc một

Cô Con Gái Qúa Giang Đêm M̄ ng M̄ t T̄ t

Tác Giả: Ph̄ m T́n An Ninh
Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

n̄ c B̄ c Âu xa l̄ nh̄ ng th̄ m̄ ng và có quá r̄ ng t̄ m lòng này, mà lúc xū ng bī n ra đi ch̄ c ch̄ ng có ai bao gī nghĩ t̄ i.

Bū i t̄ i, c̄ m n̄ c xong, c̄ nhà quây qū n tr̄ c cái TV. Th̄ ng con trai l̄ n ra đi u m̄ i h̄ c đ̄ c v̄n minh, b̄ m t̄ i b̄ m lui tìm đài. C̄ đ̄m b̄ t nḡ nhìn th̄ y dung nhan c̄ a mình trên màn ònh. Thì ra ch̄ ng trình phóng s̄ . H̄ đang k̄ v̄ gia đình chúng tôi, "nh̄ ng công dân m̄ i c̄ a Nauy, mà ông b̄ đã t̄ ng ò tù nhī u năm, gī ng nhī u nḡ i Nauy b̄ nh̄ t trong các tr̄ i c̄ i t̄ o c̄ a Đ̄ c qū c xã, cái th̄ i Hitler làm m̄ a làm gió ò Âu Châu, và đã can đ̄ m đ̄ t theo sáu đ̄ a con và hai đ̄ a cháu nh̄ v̄ t đ̄ i đ̄ ng trên m̄ t chī c thuȳ n đánh cá mong manh". Nghe h̄ ca nḡ i mình mà tôi x̄ u h̄ . Dù gì tôi cũng là k̄ b̄ n̄ c tha h̄ ng, v̄ i h̄ , ít nhī u gì cũng là m̄ t cảnh t̄ m ḡ i. Còn chuȳ n v̄ t bī n, v̄ t biên, đ̄ n b̄ c đ̄ ng cùng thì ai cũng ph̄ i lī u m̄ ng th̄ thôi, ch̄ có hàng trī u nḡ i còn can đ̄ m ḡ p v̄ n l̄ n tôi. Nhī u nḡ i đi b̄ ng đ̄ ng b̄ , trèo núi, băng r̄ ng, l̄ i sū i, b̄ i sông, qua Cam B̄ t, Thái Lan, đ̄ vài năm sau m̄ i đ̄ n đ̄ c Singapore. Và dĩ nhiên đã có bī t bao nhiêu nḡ i ch̄ ng bao gī t̄ i b̄ n.

Cũng vì cái ch̄ ng trình phóng s̄ b̄ t nḡ này, mà sau đó, m̄ i ngày gia đình chúng tôi ph̄ i tī p nhī u nḡ i khách không m̄ i, và nh̄ n đ̄ th̄ quà. Trong s̄ đó, đ̄ c bī t có m̄ t nḡ i đàn bà Vī t Nam, mà lúc bà m̄ i b̄ c vào nhà, chúng tôi c̄ t̄ ng là nḡ i Nh̄ t, hay là nḡ i Tàu gì đó, khi nhìn th̄ y cái v̄ quí phái đ̄ c bī t c̄ a bà. Tôi nghĩ có l̄ không có nḡ i Vī t Nam nào s̄ ng ò cái x̄ B̄ c Âu xa l̄ này t̄ lâu đ̄ có đ̄ c nét đ̄ p c̄ a m̄ t nḡ i con gái đông ph̄ ng pha l̄ n âu tây ò cái tū i còn tr̄ nh̄ bà. Sau đó tôi b̄ t nḡ thú v̄ khi bà t̄ gī i thī u tên là Huȳ n-Trân Thomassen, hī n là gī ng s̄ môn nhân ch̄ ng xã h̄ i h̄ c tā tr̄ ng đ̄ i h̄ c Oslo, ch̄ ng bà là nḡ i Nauy, hī n đang làm đ̄ i s̄ t̄ i Mexico. Bà không mū n b̄ ngh̄ bà yêu thích, h̄ n n̄ a bà v̄ n còn tī p t̄ c nghiên c̄ u v̄ ngành này, nên không theo ch̄ ng mà ò l̄ i Nauy v̄ i hai đ̄ a con. Lúc nh̄ bà theo cha sang s̄ ng ò Th̄ y Sĩ, khi cha bà là đ̄ i s̄ c̄ a VNCH t̄ i đó. Nḡ i ch̄ ng c̄ a bà, cũng thū c m̄ t gia đình có truȳ n th̄ ng ngō i giao. Cha c̄ a ông cũng m̄ t th̄ i là đ̄ i s̄ c̄ a Nauy t̄ i Th̄ y Sĩ. Hai nḡ i con c̄ a hai ông đ̄ i s̄ quen nhau t̄ khi h̄ c chung m̄ t tr̄ ng trung h̄ c và làm đ̄m c̄ i sau khi t̄ t nghī p đ̄ i h̄ c t̄ i th̄ đô Bern, m̄ t năm tr̄ c khi mī n Nam Vī t Nam th̄ t th̄ .

Tôi r̄ t nḡ ng m̄ nḡ i đàn bà tr̄ này. R̄ i Vī t Nam t̄ lúc 12 tū i, nh̄ ng bà nói tī ng Vī t r̄ t l̄ u loát, hī u bī t r̄ t nhī u v̄ v̄n h̄ c Vī t Nam, t̄ truȳ n Kī u c̄ a Nguȳ n Du, đ̄ n bài th̄ Hai S̄ c Hoa TyGôn c̄ a TTKH. Đī u đ̄ c bī t h̄ n h̄ t là bà r̄ t quí m̄ n và giúp đ̄ t̄ n tình nḡ i đ̄ ng h̄ ng. Gia đình tôi cũng mang n̄ ng khá nhī u ò n nghĩa c̄ a bà.

Nh̄ ng ngày s̄ ng h̄ nh phúc ò quê nḡ i, nhìn con cái ngày m̄ t l̄ n lên và đang có c̄ m̄ t b̄ u tr̄ i xanh bao la tr̄ c m̄ t, lúc nào tôi cũng ch̄ nh lòng nh̄ l̄ i cái th̄ i mình kh̄ n khó và nh̄ ng b̄ n bè x̄ a. Tôi th̄ y mình n̄ n̄ n nhī u nḡ i mà không bī t làm sao tr̄ đ̄ c. Trong s̄ này,

Cô Con Gái Qúa Giang Đêm Mồ ng Mồ t Tồ t

Tác Giả: Phòm Tín An Ninh
Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

ngồ i mà tôi thồ ng nghĩ tồ i nhiồ u nhồ t và ân hồ n chồ ng giúp đồ c điồ u gì là Nguyồ n Thồ ng Tâm, ngồ i đồ ng đồ i và cũng là đồ a em kồ t nghĩa cồ a tôi.

Tâm ra trồ ng sau tồ t Mồ u Thân. Vồ trình điồ n đồ n vồ tôi khi vồ a tròn 18 tuồ i. Mặc dù còn rồ t trồ , nhồ ng đồ c đào tồ o tồ lúc còn nhồ tồ i trồ ng Thiồ u Sinh Quân nồ i tiồ ng Ồ Vũng Tàu nên Tâm là mồ t hồ sĩ quan gồ ng mồ u trong kồ luồ t và gan đồ trong chiồ n trồ ng. Tâm hiồ n lạnh và rồ t ít nói. Nhồ ng không phồ i vì vồ y mà tôi trồ thành thân thiồ t vồ i Tâm và hai thồ ng kồ t nghĩa anh em, nồ u không có buồ i sáng mồ ng mồ t Tồ t năm 1969, khi đồ n vồ chúng tôi tồ m đồ ng quân trong mồ t ngôi làng hoang đồ nát nồ m sâu giồ a nhồ ng đồ ng cát nồ i giáp ranh hai tồ nh Bình Thuồ n và Bình Tuy lúc trồ c.

Dù đang hành quân, nhồ ng biồ t hôm nay là mồ ng mồ t Tồ t, tôi thồ c đồ y thồ t sồ m, thay bồ đồ trồ n mồ i, đi mồ t vòng chúc tồ t anh em. Ngày đồ u năm, nồ m giồ a mồ t khu hoang tàn không mồ t bóng ngồ i, chồ c ai cũng chồ nh lòng nhồ tồ i gia đình. Chiồ c radio tồ mồ t căn lồ u poncho nào đó đang phát ra tiồ ng hát nồ non cồ a ca sĩ Duy Khánh, trong bồ n nhồ c Xuân Này Con Không Vồ cồ a Trồ nh Lâm Ngân, làm lòng tôi càng thêm lồ ng xuồ ng. Đồ n cuồ i ngôi làng, tôi bồ ng giồ t mình khi nghe tiồ ng sồ t sùi. Lồ i gồ n tôi mồ i nhồ n ra Tâm. Anh ta đang quồ lồ y trồ c mồ t cái bàn thồ đồ c kê bồ ng cánh cồ a sồ cồ a căn nhà nào sồ p xuồ ng. Trên bàn thồ đã chiồ n, tôi thồ y có mồ y cái hoa rồ ng cồ m trong cái bi đổng nồ c, hai bát cồ m bồ ng gồ o sồ y và mồ t lon guigoz có lồ chồ a nồ c trà hay canh nồ u bồ ng lá giang hay lá tàu bay gì đó. Tâm khồ n vái mồ t lúc, quay lồ i bồ t ngồ nhồ n ra tôi. Tâm đồ a tay chào và cũng nhồ mồ i khi, không nói mồ t lồ i nào. Có lồ Tâm biồ t là tôi đã đồ ng im lồ ng Ồ đây tồ lâu lồ m. Tôi bồ c tồ i nồ m chồ t tay Tâm, kéo anh đồ ng lên. Tâm vồ i rút tay ra lau nồ c mồ t. Tôi đồ n trồ c bàn thồ vái mồ t vái, rồ i vồ vai Tâm

- Em cúng bồ mồ à. Sao đồ u năm mà buồ n quá vồ y em

- Không, bồ em còn Ồ ngoài Bồ c, em không biồ t là còn sồ ng hay đã chồ t. Mồ em thì đã qua đồ i lúc em còn bé lồ m. Nhà em Ồ tồ n Ý Yên, nhồ ng bồ em đi làm xa, nên phồ i gồ i hai anh em em xuồ ng nhà ông chú Ồ Hà Nồ i hồ c, rồ i theo gia đình chú Ồ y xuồ ng tàu há mồ m vào Nam luôn.

- Còn anh cồ a em bây giồ Ồ đâu? Tôi hồ i.

- Anh Ồ y chồ t rồ i. Anh là sĩ quan thồ y quân lồ c chiồ n, tồ trồ n đúng ngày mồ ng mồ t tồ t Mồ u Thân Ồ ngày Sài Gòn Hôm nay là giồ đồ u cồ a anh Ồ y.

Cô Con Gái Qúa Giang Đêm Màng Mọt Tọt

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh

Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

- Anh em tên gì?

- Nguyễn Thế Ngọc Minh, khi chết anh vạ ma lên trung úy.

Tôi giới thiệu mình. Cái tên Nguyễn Thế Ngọc Minh làm tôi nhớ ngay đến một thằng bạn cùng tên hồi còn tiểu học. Tôi hỏi Tâm:

- Vậy có phải em là cháu của thầy giáo Nguyễn Thế Ngọc Cường?

- Đúng phải, nhưng chú Cường đã chết lâu rồi. Tâm trầm ngâm nhìn tôi ngạc nhiên.

Năm 1954, tôi đang học lớp nhì trường huyệnvân Ninh. Nhờ học được vài tháng, thì thầy hiệu trưởng Nguyễn Công Tuấn bắt ba đứa học trò vào lớp giỏi thi đua với cô giáo Kiệt rồi đến dò đám học trò chúng tôi :

- Hôm nay trường nhận thêm học sinh em học trò mới, trong đó có ba em vào lớp này. Tất cả các em phải biết yêu trường và giúp đỡ những người bạn này, vì họ đã vạ phải bỏ quê hương, gia đình ngoài miền Bắc, di cư vào đây. Đó cũng là lời kêu gọi của Ngô Thế Tuấn.

Hai thằng con trai và một đứa con gái cúi đầu chào cô giáo rồi quay xuống chào chúng tôi bằng tiếng lơ lớ khó nghe. Thằng lớn con nhút nhát cô Kiệt chỉ cho người đẩy bàn cuội lên, ngay phía sau tôi.

Đến giờ ra chơi, bạn tôi bu quanh "phòng vạ" nó đi đâu. Tên nó là Nguyễn Thế Ngọc Minh. Nó và thằng em nhỏ hơn bạn tuấn, nhà ở quê, mất cha mẹ, ông bố đi làm xa, nên phải gọi anh em nó xuống Hà Nội ở nhà ông chú để học hành, hơn nữa ông bố là thầy giáo. Khi có lệnh di cư, ông chú không liên lạc được với nó, nên để hai anh em nó xuống tàu há mồm vào Nam luôn, rồi được chính quyền phân phối đến một nơi quê tôi, Vạn Giã, cùng với họ bạn mới gia đình khác.

Cô Con Gái Qúa Giang Đêm M̄ng M̄t T̄t

Tác Giả: Ph̄m Tín An Ninh

Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

Nó b̄o vài hôm n̄a ông chú nó cũng s̄ đ̄ c̄ s̄ p̄ x̄ p̄ cho vào đ̄ y l̄ p̄ ba tr̄ ng này, thay cho m̄t ông th̄ y thuyê chuȳn đ̄ n̄i khác.

Nó l̄ m̄ lì ít nói, ch̄ c̄ nḡi cái tīng B̄ c̄ K̄ xa l̄ c̄ a nó. Nh̄ng không ph̄i vì đ̄ u đó mà làm cho tôi ghét nó, và đã có nhī u l̄ n đánh l̄ n v̄i nó n̄a. Lý do chính là nó đánh bi r̄ t gī i, giành m̄t gī i quán quân c̄ a tôi trong l̄ p. Nó đánh bi khác v̄i chúng tôi. Chúng tôi đ̄ viên bi lên đ̄ u ngón tay gī a r̄ i b̄n đ̄i, còn nó đ̄ t viên bi trong lòng bàn tay và b̄n đ̄i b̄ng ngón tay cái. V̄y mà nó ăn tôi s̄ ch̄ tui. B̄n tôi b̄o là nó ăn gian, không đ̄ c̄ ch̄ i kī u b̄ c̄ k̄ c̄ a nó mà ph̄i ch̄ i theo kī u trung k̄ c̄ a b̄n tôi. Nh̄p gia ph̄i tùy t̄ c. Nó cô đ̄n m̄t mình nên ch̄ u thua, ph̄i tr̄ l̄ i cho tôi t̄ t c̄ viên bi nó th̄ng ngày hôm đó. V̄y mà hai hôm sau nó ch̄ i tr̄ l̄ i, dĩ nhiên v̄i cái kī u hoàn toàn m̄i l̄ v̄i nó, nh̄ng nó v̄n th̄ng tôi oanh lī t. Cuộc đ̄ u bi này bây gī không ph̄i ch̄ gī a cá nhân hai th̄ng: tôi v̄i nó, mà gī a hai mīn nam-b̄ c, cho nên h̄ c trò trai gái c̄ tr̄ ng bu quanh làm khán gī. Tôi thua tr̄ng tay, m̄t luôn ch̄ c vô đ̄ ch̄ t̄ l̄ p năm đ̄n bây gī. Dĩ nhiên là tôi ̄ c l̄ m.

Đ̄ u ghê ḡm h̄n n̄a, là ch̄ có cūi tháng đ̄ u tiên nó đ̄ng h̄ng ba trong l̄ p, lên nh̄n b̄ng danh đ̄ sau tôi, nh̄ng k̄ t̄ tháng th̄ nh̄i tr̄ đ̄i nó đ̄ u chī m h̄ng nh̄t. Tôi đâm ra h̄n nó, có nó là tôi m̄t t̄ t c̄. M̄y l̄ n tôi nh̄i tīng B̄ c̄ ch̄ c̄ quē nó, nó cũng ch̄ c̄ i, tôi nghe l̄ i xúi c̄ a l̄ b̄n, b̄o nó r̄ sau "đ̄t" coi có còn tồn ten c̄ng rau mūng nào không, nó ch̄ im l̄ng. Có l̄n b̄n tôi xô nó ngã, nó ch̄ c̄ i, đ̄ng đ̄ y r̄ i ph̄i b̄i trên áo qūn. Tôi thua nó, nh̄ng c̄ làm ra v̄ t̄ m̄n: "nó v̄n ch̄ là m̄t anh hùng cô đ̄n, không có ai ch̄ i v̄i nó".

Đùng m̄t cái nó ngh̄ h̄c. Ch̄ng có ai bī t lý do. Nh̄ng r̄i vài ngày sau nó t̄i tr̄ ng, nh̄ng không ph̄i đ̄ h̄c mà đ̄ bán bánh mì và cà rem. Cô giáo và b̄n bè h̄i, nó khóc và b̄o là bà thím, sau khi cãi v̄i chú nó m̄t tr̄n, không nuôi hai anh em nó n̄a, nó ph̄i t̄ "kh̄ c̄ ph̄ c" đ̄ còn nuôi m̄t th̄ng em nh̄. Hôm đó b̄n tôi nhī u th̄ng cũng khóc theo v̄i nó. Ch̄ cho t̄ t c̄ vào l̄ p, tôi ̄ nán l̄ i ch̄ đ̄ ôm nó và nói m̄t l̄ i xin l̄ i v̄ nh̄ng đ̄ u đã qua. Nó nhìn tôi thân thīn, và b̄o là nó ch̄ a h̄ đ̄ tâm t̄i đ̄ u ̄ y. Tôi "tâm ph̄ c kh̄ u ph̄ c" nó. Nó còn nh̄ mà thông minh và thánh thīn h̄n tôi nhī u.

Tôi bèn làm ngay m̄t cū c "qūng cáo" cho bánh mì và cà rem c̄ a nó, vì v̄y hôm nào nó mang m̄i th̄ t̄i tr̄ ng là bán s̄ ch̄ ngay trong gī ra ch̄ i bū i sáng. Sau đó tôi còn kêu ḡ i m̄t cū c l̄ c quyên giúp nó: ḡ o, tīn xu, tīn c̄ c, áo qūn, có th̄ng còn mang t̄i cho nó c̄ būng chūi và m̄t trái mít n̄a.

R̄i nó cũng đ̄ c̄ chính quȳn giúp đ̄, tôi nghĩ nh̄ th̄, nên vài tūn sau nó tr̄ l̄ i l̄ p h̄c, và

Cô Con Gái Qúa Giang Đêm Mồ ng Mồ t Tồ t

Tác Giả: Phòm Tín An Ninh
Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

chồ bán bánh mì trong giồ ra chồ i. Nó vồ n hồ c giồ i, vồ n đồ ng đồ u lồ p, nhồ ng lồ n này nó không còn là anh hùng cô đồ n nồ a mà nó có đổng đồ o bồ n bè, mà thồ ng thân nhồ t chính là tôi.

Ông chú nó, thồ y giáo Nguyồ n Thồ ng Cồ u, cũng đã vào trồ ng đồ y lồ p ba, nhồ ng bây giồ anh em nó không còn ồ chung vồ i ông chú nồ a, mà chồ đồ n thăm ông vào nhồ ng cuồ i tuồ n. Có khi nó đồ t tôi đi theo. Vì vồ y tôi mồ i bíồ t ông thồ y, chú nó sồ bà vồ Bồ c kồ còn hồ n sồ tồ , nên chồ ng dám bệnh vồ c nhiồ u anh em nó, mồ c dù ông rồ t đau lòng xót xa khi bồ n nó phồ i đồ n ra ồ ké nhà mồ t gia đình ngồ i di cồ khác.

Tôi mồ t mồ , cha tôi cũng đi làm xa, nên tôi thông cồ m hoàn cồ nh cồ a Minh, nên thồ ng đồ a anh em nó vồ nhà ông bà nồ i tôi và chồ i vồ i dám anh em hồ hàng cồ a tôi.

Khi xong tiồ u hồ c, tôi vào Nha Trang hồ c trung hồ c, cũng là lúc phồ i chia tay nó. Bồ i Minh cũng vồ a theo mồ t sồ ngồ i di cồ vào tồ n khu đồ nh cồ Phồ c Tồ nh nào đó ồ trong nam, ngồ i ta bồ o trong ồ y làm ăn khồ m khá hồ n ồ quê tôi nhiồ u lồ m. Tồ đó, tôi không gồ p lồ i nó, mồ c dù trong ký ồ c tuồ i ồ u thồ cồ a tôi, lúc nào hình ồ nh nó cũng in lên đầ m nét

Không ngồ hôm nay, giồ a chiồ n trồ ng xa xôi này tôi lồ i bồ t ngồ gồ p lồ i thồ ng em duy nhồ t cồ a Minh, và lòng tôi lồ ng xuồ ng khi biồ t nó cũng tồ ng là lính đánh giồ c và đã hy sinh đúng ngày này năm trồ c: ngày mồ ng mồ t Tồ t. Cái ngày mà lồ i chúc Tồ t cồ a ông Hồ Chí Minh trên đài phát thanh Hà Nồ i chính là cái mồ t lồ nh "Tồ ng Công Kích Tồ t Mồ u Thân" đồ giồ t hồ i bao nhiêu ngồ i vô tồ i, đồ c biồ t hàng vồ n ngồ i ồ Huồ bồ chôn sồ ng. Cũng là cái ngày ngồ i ta nhồ n diồ n đồ c bồ n trí thồ c, sinh viên phồ n trồ c, đã giồ t hồ i bao nhiêu thồ y, bồ n cồ a chính mình.

Sau đó, tôi rút Tâm vồ làm viồ c bên cồ nh tôi, phồ tránh toán quân báo gồ m toàn nhồ ng ngồ i lính trồ . Chúng tôi yêu thồ ng nhau nhồ anh em. Rồ i vào mồ t đêm trắng sáng, đồ i sồ chồ ng giám cồ a đồ t trồ i, tôi đã nhồ n Tâm là đồ a em kồ t nghĩa, sau lồ n Tâm liồ u mình cồ u tôi thoát chồ t trong mồ t cuồ c phồ c kích ồ Thiồ n Giáo. Đồ i lồ y sồ an toàn cho tôi, Tâm phồ i mồ t hai ngón tay cồ a bàn tay trái và nồ m bồ nh viồ n hồ n mồ t thắng đồ đồ c giồ i phồ u lồ y mồ t mãnh đồ n nồ m trong sâu trong thanh quồ n. Sau khi xuồ t viồ n, Tâm phát âm tồ ng đồ i khó khăn. Đồ c hồ i đồ ng giám đồ nh y khoa xồ p vào lồ i không còn khồ năng chiồ n đồ u, Tâm có thồ chồ n vồ mồ t đồ n vồ hành chánh hay tiồ p vồ n nào mà Tâm thích, nhồ ng Tâm mồ t mồ c chồ i tồ và nồ ng nồ c đòi trồ lồ i đồ n vồ cũ. Tâm xác nhồ n là mình vồ n còn khồ năng chiồ n đồ u, hai ngón tay cồ a bàn tay trái và giồ ng nói khó khăn mồ t chút không gây trồ ngồ i nhiồ u cho mồ t ngồ i lính chiồ n trồ ng. Cuồ i cùng Tâm đồ c toồ i nguyồ n.

Cô Con Gái Qúa Giang Đêm Màng Mọt Tọt

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh
Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

Tôi vừa vui mừng vừa cảm động khi Tâm trở về trình diện. Tâm báo số ng chít gì em cũng muố n
bên anh. Vì gia đình em có còn ai nữa đâu. Đón về này là gia đình của em. Tôi sắp xếp cho
Tâm một công việc tạm thời ở huyện cũ để tiếp tục chữa bệnh. Chỉ sau vài tháng gì ng nói của
Tâm gần trở lại bình thường. Tâm nghe tôi xin vào khoá Sĩ Quan Địch Bội tá Thịch. Tâm
đồng ý ưu tiên thu nhận vì gia đình Tác.

Ra trở về đúng vào mùa hè đầu năm 1972, Tâm lại xin trở về quê cũ, lúc này đang ngày đêm
nằm trong bệnh viện tại tỉnh Kontum. Năm tháng sau, tôi bắt đầu công tác ở Phòng Hành Quân. Có tháng tôi
không gặp lại Tâm, nhưng ngày nào chúng tôi cũng liên lạc trên hệ thống vô tuyến.

Cuối năm 1973, chiến trường ngày càng dữ dội. Tâm xin phép về Sài Gòn chữa bệnh. Về Tâm là cô bạn nhỏ
ngày xưa trong cùng một viện nhi. Bây giờ là cô giáo. Hai người gặp lại và tình yêu nảy nở
trong thời gian Tâm chữa bệnh ở Thủ Đức. Có vẻ chúng tôi đều có một tình yêu chung, và làm
chuyện hôn nhân nhà trai. Đám cưới xong, tôi về quê xin cho về Tâm để chuyển lên dạy tại
một trường tiểu học nằm trong thành phố Pleiku, để về chúng tôi có thể gặp nhau hàng ngày.

Đầu tháng 3/1975 Ban Mê Thuột thất thủ, bệnh doanh Bộ Tổng Lãnh Sự Địch Lữ của bạn bè. Hai tiểu đoàn
của Trung Đoàn 44 được cử đi đánh về phía tây của Pleiku, quân duy nhất còn lại
của tỉnh Địch Lữ, nhằm vừa ngăn chặn địch quân tràn xuống Khánh Đức theo Quốc Lộ 21,
vừa tái chiếm thị xã Ban Mê Thuột khi tình hình cho phép. Tâm có một tình yêu chung
tiên này. Tôi không gặp được Tâm nhưng có liên lạc nói chuyện vài lần trong máy vô tuyến.
Tâm rất đau lòng khi phải về quê và đưa con gái ba tuổi trên Pleiku, trở về khi gặp gỡ anh
trung sĩ tiếp liệu đi đi về về theo cùng đoàn quân triệt thoái về tỉnh lỵ 7, bây giờ không biết
ra sao. Tâm khuyên khuyên tôi tìm mọi cách liên lạc và giúp về con mình. Tôi lấy cái tình anh
em kết nghĩa mà thấy Tâm là tôi sẽ cố gắng hết sức mình.

Không ngờ, đó là một kế hoạch triệt thoái tại tỉnh lỵ trong lúc sơ chiến tranh Việt Nam, đã làm
một biết bao nhiêu sinh mạng, kéo theo số phận của miền Nam. Ra tỉnh Tuy Hòa, được đón
dòng người tị nạn, nét mặt còn đẫm nước mắt kinh hoàng, họ vừa trải qua và chúng tôi biết bao nhiêu
cái chết thê thảm để đến bên này bờ sông Ba như máu, tôi nghĩ là tôi chúng tôi còn có
cái gì nào gặp lại về con Tâm. Trở lại Khánh Đức, đúng lúc Phịch An thất thủ và về về của
Tâm đã phải tan hàng, tôi gặp lại về chúng tôi của Tâm ở Địch M, ông xác nhận là trung úy
Nguyễn Thế Ngọc Tâm đã nằm lại trên đường đi Chu Cúc, khi chiến đấu tại viện quân cùng với
tên sát thủ của một binh lính của địch quân tràn lên chiếm giữ.

Cô Con Gái Qúa Giáng Đêm M̄ng M̄t T̄t

Tác Giả: Ph̄m Tín An Ninh

Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

H̄n sáu tháng đ̄nh c̄ Nauy, c̄ nhà tôi lúc nào cũng mīt mài đ̄ s̄m h̄i nh̄p vào qū h̄ng m̄i. Th̄i gian qua nhanh quá. M̄i đây mà chúng tôi cũng đã t̄p t̄nh t̄ ch̄c ngày l̄ Giáng Sinh và ăn cái t̄t Tây đ̄u tiên theo truȳn th̄ng c̄ a Nauy. Sau đó b̄n b̄u đi h̄c đi làm, và cũng ch̄ng có cūn l̄ch Âm l̄ch nào đ̄ bīt ngày nào là T̄t Ta, Nguyên Đán. M̄t būi t̄i v̄ ch̄ng tôi đang nḡi cãi nhau v̄ th̄i đīm giao th̄a đ̄ th̄p m̄t nén h̄ng t̄ng nh̄ ông bà, thì đīn thōi reo. Bà Huȳn-Trân Thomassen ḡi, m̄i c̄ nhà chúng tôi t̄i mai lên ăn t̄t v̄i gia đình, ch̄ng bà t̄ Mexico cũng m̄i tr̄ v̄. Bà cho bīt bây gī đã là sáng m̄ng m̄t T̄t bên Vīt Nam. Thì ra, chúng tôi t̄ quá, m̄i r̄i kh̄i Vīt Nam hai năm mà không còn nh̄ ngày t̄t và t̄ ch̄c m̄ng T̄t nh̄ bà. Tôi cảm ̄n và nh̄n l̄i bà xong, v̄i vàng th̄p m̄y nén h̄ng t̄i ông bà. May m̄n ngày mai là th̄ b̄y.

Bà bīt gia đình chúng tôi có t̄i m̄i nḡi mà ch̄ có m̄t cái xe Ford v̄a nh̄ v̄a cũ, nên bà đ̄t m̄t chīc taxi tám ch̄ng īi đón chúng tôi. Bà x̄a tôi ch̄ huy b̄y con gái trên chīc taxi, còn tôi lái xe ch̄ đ̄m con trai ch̄y theo sau. Tr̄i th̄t l̄nh, tuȳt r̄i tr̄ng c̄ b̄u tr̄i. Chúng tôi ph̄i ch̄y ḡn m̄t t̄ng đ̄ng h̄ m̄i t̄i nhà bà. Bà ̄ trong m̄t ngôi bīt th̄ khá xinh, cách tr̄ng đ̄i h̄c Oslo, n̄i bà đ̄y, ch̄ng năm phút lái xe. Trong phòng khách bà trang trí gīng nh̄ t̄t ̄ Vīt Nam, đ̄c bīt có c̄ m̄t cành mai th̄t to (m̄t loài hoa B̄c Âu n̄ hoa vào mùa đ̄ng, nhìn gīng nh̄ hoa mai) trong m̄t cái bình s̄ l̄n, n̄m ̄ gīa nhà. Ch̄ng bà r̄t phúc h̄u, và nói đ̄c m̄t ít tíng Vīt. Khi gīi thīu ông v̄i chúng tôi bà đ̄a:

- Hoàng đ̄ Ch̄ Mân c̄a tôi đây.

- Không, tôi là Tr̄n Kh̄c Chung. Ông v̄a đ̄a tay b̄t tay tôi v̄a đ̄a.

Ông ta khá am t̄ng v̄ l̄ch s̄ Vīt Nam. Ông cũng bīt khá nhīu và có nh̄ng nh̄n đ̄nh khá công bình v̄ cūc chīn Vīt Nam. Ông cho bīt là lúc cūc chīn Vīt Nam đang ác līt, khi ̄y ông là tr̄ng ban ngōi giao c̄ a Qūc H̄i Nauy, đã ph̄n đ̄i k̄ch līt nh̄ng nhóm t̄ khuyñh và đ̄c bīt là nh̄ng nh̄n đ̄nh và vīc làm c̄a ông Olaf Palma, th̄ t̄ng Th̄y Đ̄iñ. Nḡi đ̄i đã hô hào ̄ng h̄ B̄c Vīt và tuyên b̄ s̄n sàng ch̄p nh̄n cho binh lính M̄ đ̄o ngũ đ̄n dung thân ̄ n̄c ông. Khi chīn tranh Vīt Nam k̄t thúc, nhìn hàng trīu ngūi ph̄i b̄ n̄c ra đi, ông v̄a k̄p ph̄n t̄nh thì cũng b̄ ám sát ch̄t.

B̄a ăn còn có c̄ đ̄a hành, th̄t kho và bánh ch̄ng. Tôi ph̄c bà và th̄y x̄n xang nh̄ nh̄ng ngày t̄t lúc tôi còn nh̄ ̄ qū nhà.

Ăn uống xong, bà còn lì xì bì th màu đỏ cho mẹ y đứa con và mẹ y đứa cháu của tôi. Tôi đành phải ngừng xin lì xì vì không chuồn búp bê quà cáp cho hai đứa con của bà. Nhưng bà rất khéo léo, khi búp bê có mặt của gia đình chúng tôi trong thúi khố c đóc biệt này đã là món quà vô giá, rất có ý nghĩa cho mẹ con bà.

Tôi thay mặt gia đình cảm ơn, chúc tốt ông bà và gia đình. Tôi cũng nói lên lòng ngưỡng mộ của chúng tôi đối với mẹ t ngưỡng đã xa quê hàng ngàn ngày và lập gia đình với mẹ t ngưỡng i quốc mà vẫn còn giữ đức truyền thống và bản sắc văn hóa Việt Nam, trong lúc mẹ t ngưỡng i mặt chân t chân ráo sang đây đã lập thành nếp bôn x, mẹ n quên hết ngu n của mình.

Chia tay bà lúc gần hai giờ đêm. Đứng ngắm sông tanh. Tuy t vẫn ríu rít kín búp u trúi. Không quen lái xe trên tụy t, tôi chúi thúi chúi m. Khi đ n trúi c khu đúi húi c Blindern, tôi thúi có mẹ t ngưỡng i đúi ng đúi i tàng cây thông, đúi a tay đón.

Tôi đứng xe lùi. Mẹ t cô gái chúi y thúi xin quá giang về nhà, vì cô đúi tiúi c thúi ra, đã gọi taxi khá lâu mà không thúi y thúi. Tôi búi o đúi a con trai lúi n của tôi ra ngưỡng i băng sau, nhúi ng ghúi trúi c cho cô gái. Khi cô lúi phép chào tôi, và búi tay mẹ y của con và cháu của tôi ngưỡng i băng sau, thúi giúi thiúi tên Anita rúi ngưỡng i lên ghúi, tôi múi nhúi n ra cô gái gúi c Á đông, nhúi ng phát âm tiúi ng Nauy và đúi u búi hoàn toàn nhúi ngưỡng i búi n x. Tôi ngưỡng c nhiên khi thúi y cô đang run vì lúi nh. Cô chúi múi c mẹ t cái áo khoác múi ng. Tôi đứng xe, của cái áo choàng búi ng lông của choàng qua vai cô. Gúi ng mẹ t cô bé xinh xúi n đúi thúi ng, nhúi ng phúi ng phúi t búi n.

Tôi hỏi cô bé đúi n thúi núi c nào. Cô cho biệt cô đúi c cha mẹ nuôi ngưỡng i Na Uy nhúi n mang về đây lúc chúi a tròn ba tuúi, nên cô chúi ng biệt gì. Sau này lúi lên, cô múi đúi c cha mẹ nuôi kúi lúi là cô đúi c Cúi quan Búi o Trúi Nhi Đúi ng LHQ nhúi n thúi mẹ t viúi n múi côi Viúi t Nam, vào năm 1975. Ông bà xin nhúi n cô làm con nuôi thúi Cúi quan này. Cô bé rúi t mong mẹ n đúi c trúi lúi Viúi t Nam mẹ t lúi n, đúi biệt núi mình sinh ra và nhúi ngưỡng i tìm lúi i tông tích, mẹ múi của cha mẹ ruúi t. Cô súi xây mẹ cho ông bà. Cha mẹ nuôi có húi a súi đúi a cô vúi sau khi cô húi c xong trung húi c, và khi nào viúi c xin visa vào Viúi t Nam đúi dàng húi n.

Nhà cô không xa núi i tôi, có lúi không quá hai múi i phút lái xe. Khi qua húi t mẹ y khu rúi ng thông thanh vúi ng, cô chúi ngôi nhà lúi n núi m lúi ng chúi ng trên mẹ t ngưỡng i đúi, búi o tôi đúi ng lúi i phía đúi i. Cô súi đi lên búi ng con đúi ng thúi c. Cô cảm ơn tôi, của thúi lúi i tôi cái áo choàng. Cô hỏi xin tôi

Cô Con Gái Quá Giang Đêm Mùng Mốt Tết

Tác Giả: Phạm Tín An Ninh
Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

mốt mnh giy, vi t đ a ch xong r i đ a l i cho tôi. Cô m i tôi đ n L Ph c Sinh ghé l i nhà cô ch i. Vì ch còn m t ngày n a cô ph i đi London ti p t c theo h c m t năm ch ng trình trao đ i h c sinh. Cha m nuôi c a cô r t thích nói chuy n v i ng i Vi t Nam, nh t là nh ng ng i đã t ng tham gia cu c chi n. Tôi h a v i cô là th nào tôi cũng đ n thăm cô cùng ông bà cha m nuôi t t b ng.

V nhà, khi k l i chuy n cô bé quá giang cho v và m y cô con gái nghe, tôi m i nh n ra m t đ i u: sao tôi l i có duyên v i nh ng ng i m côi đ n th . Su t c đêm hôm y tôi n m tr n tr c nghĩ đ n thân ph n mình và nh th t nhi u đ n Nguy n Th ng Tâm, ng i mà tôi đã t ng nh n làm đ a em k t nghĩa, nh ng mãi đ n bây gi v n ch a làm tròn đ c l i th c cu mình.

Đ n L Ph c Sinh, nh l i h n, tôi r bà xã và hai cô con gái l n đ n thăm cô Anita. Bây gi là đ u tháng t mà tuy t v n còn r i tr ng c b u tr i. Nh ban ngày nên tôi th y rõ nhà cô h n. Ngôi nhà có dáng c a m t lâu đài, c kính, sang tr ng. Chung quanh là m t hàng thông. Ch ngôi nhà ch c đã tr ng tu i và giàu có. Ng n ng m t lúc, tôi b m chuông. Đúng nh tôi nghĩ, ng i m c a là m t bà già kho ng trên b y m i, nh ng còn kh e m nh và nói năng vui v l ch thi p. Bà ng c nhiên nhìn tôi, và h i tôi đ n có vi c gì b t ng mà bà không đ c báo tr c. Tôi xin l i, gi i thi u tên mình và cho bà bi t là tôi có h n v i cô Anita, con gái c a bà, đ n thăm cô y và v ch ng bà. Có l cô Anita quên, không k chuy n l i v i bà. Bà tròn m t ng c nhiên:

- Anita nào? Vì đ a con gái duy nh t c a chúng tôi đã ch t r i mà.

Bây gi đ n l t tôi ng ngác. Tôi k cho bà nghe chuy n tôi g p cô Anita tr c c ng tr ng đ i h c h i tháng hai, và cho cô quá giang v đây lúc n a đêm. Bà m i tôi vào nhà, ch cho tôi t m nh treo trên vách.

- Đây chính là cô Anita mà tôi đã g p, tr c khi cô tr l i London đ ti p t c h c. Tôi nói to nh đ xác nh n v i bà. Bà nhìn tôi s t sùi hai dòng n c m t.

- Đúng r i, sau l n v thăm nhà và cũng đ khám b nh y, thay vì tr l i tr ng, con tôi ph i vào b nh vi n, do m t m nh đ n n m sâu trong tim t lúc cháu ba tu i, và cháu qua đ i sau đó m t tu n. Tr c đây, bác sĩ có khám và ch p hình, nh ng b o m nh đ n n m m t v trí khá

Cô Con Gái Qúa Giang Đêm Mồ ng Mồ t Tồ t

Tác Giả: Phòm Tín An Ninh
Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 19:52

an toàn, và rồ t nguy hiồ m nồ u phồ i giồ i phồ u. Không ngồ cháu lồ i chồ t vì chính mồ nh đồ n tồ thồ i chiồ n tranh này.

Bà ra nhà sau lên tiồ ng gồ i ông chồ ng, kồ cho ông nghe câu chuyồ n tồ nầy giồ . Ông đồ n chào tôi, và bồ o tôi chồ ông bà mồ c áo lồ nh rồ i sồ đồ n tôi ra nghĩa trang, nồ m không xa ồ phía sau nhà, thăm ngồ mồ cô con gái. Ngồ mồ phồ đồ y tuyồ t trồ ng. Bà đồ a tay phồ i lồ p tuyồ t trên tồ m bia, hàng chồ khồ c sâu trên bia: ANITA NGUYEN HILDE. Nhìn tồ m ồ nh trên mồ bia, tôi có cồ m giác đồ đồ ng nhồ cô cũng đang nhìn tôi mồ m cồ đồ i. Tôi đồ ng trồ đồ c mồ , chồ p hai tay khồ n nguyồ n mồ t đôi đồ u. Ông bà chồ nhà sồ t sù i, bồ o vồ i tôi đó là cô con gái duy nhồ t mà ông bà hồ t lòng thồ đồ ng quý. Tồ khi cô ta qua đồ i, ông bà chồ ng còn thiồ t tha bồ t cồ thồ gì trên cồ i đồ i này nồ a. Đồ a tôi trồ lồ i nhà, ông chồ m cồ i thêm vào lò sồ đồ i, rót mồ i tôi mồ t tách cà phê nóng. Ông bồ o nồ u cô không chồ t thì mùa hè này ông bà sồ đồ a cô vồ thăm quê hồ đồ ng nguồ n cồ i ồ Viồ t Nam. Riêng cha mồ ruồ t cồ a cô thồ t sồ đã chồ t trong chiồ n tranh rồ i.

Đồ đồ ng nhồ vồ a nhồ lồ i mồ t đồ u gì, ông đồ ng lên bồ đồ c tồ i kồ sách, quay lồ i nói vớ i tôi:

- Trong hồ sồ cồ a con tôi, ngồ đồ i ta có ghi chú: Khi hồ p hồ i, mồ cháu có trăn trồ i nhồ ngồ đồ i mang nó vồ mồ t viồ n mồ cồ i mà bà quen. Bà có đồ trong túi áo quồ n cồ a đồ a con mồ t tồ m hình khi vồ chồ ng bà làm đám cồ đồ i. Sau tồ m hình có ghi tên và đồ n vồ cồ a ba cháu. Đó cũng là đồ u tích duy nhồ t vồ gồ c gác cồ a cô con gái nuôi yêu đồ u cồ a chúng tôi.

Tôi chồ a kồ p hồ i, ông đã đồ a cho tôi tồ p album, và chồ cho tôi mồ t tồ m ồ nh đen trồ ng ngắ màu vàng sồ m, đồ đồ c dán ngay ồ trang đồ u. Nhìn tồ m ồ nh, tôi giồ t thót cồ ngồ đồ i, nhồ đang bồ mồ ng du vào mồ t cồ i xa xắ nào đó: hai ngồ đồ i trong tồ m ồ nh chính là vồ chồ ng Nguyồ n Thồ đồ ng Tâm, ngồ đồ i em mồ cồ i kồ t nghĩa mà chúng tôi đã lồ c mồ t nhau trong nhồ ng ngày cuồ i cồ a mồ t cuồ c chiồ n huynh đồ tồ đồ ng tàn.